

A Diósd Református Gyülekezetben február 28-án elhangzott alkalom leírt változata:

Igeszakasz: János 18,12-27.

[12](#) A katonai csapat, az ezredes és a zsidók templomszolgái ekkor elfogták Jézust, és megkötözték. [13](#) Először Annáshoz vitték, ez ugyanis apósa volt Kajafásnak, aki főpap volt abban az esztendőben. [14](#) Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért. [15](#) Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal együtt a főpap palotájába; [16](#) Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment tehát a másik tanítvány, a főpap ismerőse, szólt az ajtót őrző lánynak, és bevitte Pétert. [17](#) Az ajtót őrző szolgálólány így szólt Péterhez: Nem ennek az embernek a tanítványai közül való vagy te is? De ő így felelt: Nem vagyok. [18](#) Ott álltak a szolgák és a templomőrök, akik tüzet raktak, mert hideg volt, és melegedtek. Péter is ott állt köztük, és melegedett. [19](#) A főpap pedig tanítványai és tanítása felől kérdezte Jézust. [20](#) Jézus így válaszolt neki: Én nyilvánosan szóltam a világhoz: én mindig a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók mind összegyűlnek, titokban nem beszéltem semmit. [21](#) Miért engem kérdezel? Kérdezd meg azokat, akik hallották, mit beszéltem nekik: íme, ők tudják, mit mondtam. [22](#) Amikor ezt mondta, az ott álló örök közül az egyik arcul ütötte Jézust, és így szólt: Így felelsz a főpapnak? [23](#) Jézus így válaszolt neki: Ha rosszat mondtam, bizonyítsd be, hogy rossz volt, ha pedig jót mondtam, miért ütsz engem? [24](#) Annás ezután elküldte őt megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. [25](#) Simon Péter pedig ott állt, és melegedett. Ekkor így szóltak hozzá: Nem az ő tanítványai közül való vagy te is? Ő tagadta, és megint csak azt mondta: Nem vagyok. [26](#) A főpap egyik szolgája, annak a rokona, akinek Péter levágta a fülét, így szólt: Nem láttalak én téged vele együtt a kertben? [27](#) Péter ismét tagadta, és akkor nyomban megszólalt a kakas.

Igehirdetés: „Krisztusra nézz!”

Ahhoz, hogy követni tudjuk és összefüggéseiben lássuk a történéseket, menjünk vissza az események sorában egészen odáig, amikor Jézus elmeneteléről beszél a tanítványoknak. Azt is elmondja, hogy oda nem mehetnek vele. Péter faggatja Jézust: *hová mész? „...miért ne követhetnélek téged? Az életemet adom érted!”* (Jn13,37). Jézus pedig már ekkor figyelmezteti őt, hogy háromszor is megtagadja majd.

Nem írja a Szentírás sehol, hogy ettől kezdve Péter azon volt, hogy ennek az ellenkezőjét bizonyítsa, de jellemét ismerve valószínűleg még inkább figyelte, vigyázta Jézust. Nem csalódunk benne, amikor a Gecsemáné kertben kardot ránt, az lett volna furcsa, ha nem teszi. Amikor Jézus azt kéri a katonáktól, hogy a tanítványokat engedjék utukra, akkor sem fogad szót, hanem egy másik tanítvánnyal elkíséri Jézust a

főpap udvaráig. Talán abban bízunk, hogy valamit még tehet érte. Kiszabadíthatja, megvédheti, ha mégis másképp alakulnak a dolgok, rögtön ott teremhet mellette és haza, biztonságba viheti. Nem akar kimaradni abból, ami Jézussal történik. Egyfelől érthető, hiszen nagyon szereti Jézust, talán úgy érzi, nem lenne tisztességes magára hagyni a bajban, másfelől viszont, látszik, hogy teljesen elfeledkezett arról, amit Jézus nemsokkal azelőtt mondott neki a megtagadásról.

Elkíséri Jézust, hogy valóban a követője lehessen.

A péteri jellemvonások szinte mindannyiunkban ott vannak. Hajlamosak vagyunk mi is azt hinni, nem hagyhatjuk magára Jézust! *Ha már a nyomába szegődtünk, akkor pusztán becsületből is, de ki kell tartani. Annyian tagadják Isten létezését, Jézus Megváltó létét, legalább mi maradjunk vele, nem hagyhatjuk egyedül!*

Csak azt felejtjük el, hogy nem Istennek van szüksége ránk, hanem nekünk Istenre. Nemrég olvastam valahol: *attól, mert nem imádkozol Isten még Isten marad, te viszont semmivé leszel.* Azaz, nem mi tartjuk életben Őt, nem általunk létezik, hanem mi élünk általa és nyerünk örök életet! Arról pedig, amit mondott Jézus, jaj, de sokszor elfeledkezünk!

Létezik az a fajta felfogás, hogyha keresztyén vagyok és ezt nem csak mondom, hanem meg is élem egy adott közösségben, gyülekezetben, a mindennapjaimban, akkor ún. „védettséget” élvezek a kísértésekkel, a nehéz helyzetekkel szemben. Isten útján járok, rá figyelek, rá hallgatok, mindent úgy teszek, ahogy Ő akarja,...hogyan lehetne másként? - elkerül minden rossz és le tudok győzni minden akadályt, kísértést. Ez azonban nem így van: a kísértő épp azokra koncentrál a legjobban, akiket elveszíthet.

Péter és egy másik tanítvány a főpap udvaráig követi Jézust. A tanítvány bejut, ismerőse a főpapnak, Péter azonban „*kívül állt az ajtónál*” (16). Ott is kellett volna maradnia. Nem minden nyitott ajtó áldás. Van, amikor Isten épp úgy véd, hogy bezárja előttünk. A másik tanítvány kimegy Péterért és szól az ajtónálló szolgálólánynak. Protekciót szerez neki. Bár nincs leírva, valószínűleg nem arra hivatkozott, hogy engedjék be, mert Jézushoz tartozik, különben nem hangzott volna el a szolga kérdése. Az első tagadással nyilvánvalóvá válik, hogy Péter úgy akar Jézus közelében lenni, hogy másnak ne tűnjön fel a jelenléte. Igyekszik elvegyülni. Időt nyerni talán, hogy kitalálja, hogyan tovább, mit tehet ebben a helyzetben. Várja a fejleményeket, hogy azok függvényében léphessen.

Mi nem ezt tesszük sokszor? Ott vagyunk és mégsem. Jelen vagyunk – akár egy gyülekezetben is – de mégsem. *Ó, én nem szeretnék semmit, csak leülök itt oldalt, aztán megyek is, az sem baj, ha nem veszik észre, hogy itt voltam!...*

Nem követjük Őt, csak kísérik, mint Péter, aki ezen az éjjelen úgy ment Jézus után „szeretetteljesen aggódva, hogy mi történt vele, de mégsem elég bátran ahhoz, hogy mellette maradjon, mint tanítvány...”(C. Von Til)

Melegsünk egy kicsit a tűznél.

A kérdés felénk is elhangozhat: nem Hozzá tartozol? Nem ide tartozol te is?

Mit felelünk? Hogyan reagálunk?

Tagadni nem csupán kimondott *nemmel* lehet. Hanem meglapulva, elnémulva, finomítva, diplomatizálva mindazt, amit Isten a lelkünkre helyezett, kerülve minden lehetséges konfliktust (azt oldják meg mások, a jobban képzetek).

Péter nem akar Jézusról beszélni senkinek abban a helyzetben. Arról sem, hogy ismeri. A háttérben szeretne maradni, mégis közel Hozzá. Az ajtónálló szolgálány kérdésétől csak bosszús lesz s talán azt gondolja: *fogok én itt egy nőnek magyarázkodni! Szolga is ráadásul!*

Pedig ennek a lánynak a szava – az akkori társadalmi előírásoknak megfelelően - nem ért volna semmit, ha tanuskodik, nem kellett volna tartania tőle Péternek.

Később, a tűz körül melegedve is megkérdezik tőle a templomszolgák, hogy Jézushoz tartozik-e. Na, itt már volt tétje a dolognak, hiszen templomszolgának szabad izraelitákat neveztek ki. A szavukra adtak volna, ha odaviszik Pétert is a főpap elé. Végül pedig olyasvalaki ismeri fel, aki látta őt a Gecsemáné kertben és Péter tagad. Aztán megszólal a kakas. És rájön, hogy minden úgy történt, ahogy Jézus mondta.

A felolvasott igeszakasz két példaképet állít elénk: Krisztust és Pétert.

Péter, mint példakép?! – kérdezhetnénk - Ugyan miben? A megfutamodásban? Az árulásban? Mert tett olyan súlyos dolgot, mint Júdás! Júdás ugyan előre megfontoltan cselekedett, de Péter ugyanúgy elárulta Jézust! Miben lenne példakép?

Krisztus a kitartásban, a kereszthalálig.

Péter pedig az újra talpra állásban.

Jézus Krisztus szenvedésben, küldetésében való kitartása, az Atya iránti engedelmessége emeli fel Pétert. Ez emeli fel a bukott embert. Ez emel fel téged és engem.

A kitartás, a teher alatt megmaradás, az állhatatosság fontos jellemvonása a keresztyén embernek, de lássuk be, van, amikor nem sikerül. Nem csak fizikai üldöztetés során lehet elbukni, egyéb nehézség, vagy – akármilyen meglepő – a siker is próbára teheti a hitünket, kitartásunkat az Isten iránti hűségben. Péter kitartása – ha mondhatom így – izomból történik: *követem Jézust, ha rám szakad az egész római birodalom, akkor is!...Hűséges leszek hozzá, mondjon bárki bármit! Akkor is mellette maradok, amikor a többiek már nem! Elmegyek vele a végsőig, soha nem hagyom el!*

A „végsőig” a főpap udvaráig tartott, a „soha” az első nekiszegett kérdésig...

Pedig biztosak lehetünk benne, hogy a Krisztus iránti szeretete vitte Őt azon az éjjelen a főpap udvarába és elszántan törekedett bizonyítani a hűségét, de elfeledkezett arról, amit Jézus már előre megmondott, figyelmen kívül hagyta és nem mérte fel, mekkora kísértésnek van kitéve. Akkora vehemenciával indult neki a tanítványságnak, hogy hamar kifulladt és elfogyott a bátorsága.

Jézus talán pont emiatt választotta ki. Szükség volt erre a tűzre, lelkesedésre, erőre Isten országa építéséhez. S az, hogy ezen a nehéz éjjelen Péter teljesen összetört, láttatta meg vele még inkább Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmét.

Vagyunk még ilyen péterek: lángolunk, lelkesedünk és lelkesítünk, kivont zászlóval vonulunk elől. Bizonygatjuk, hogy nincs az a hatalom, amely visszatarthatna minket! És ez nem baj. Csak tudnunk kell, azt, amit valaki olyan találóan fogalmazott meg, hogy a keresztyén élet nem sprint, hanem hosszútávú

maraton. Vannak mélységek, vannak feladom-pillanatok, de ha nem tévesztjük szem elől a célt, akkor a felülről kapott erővel végig tudjuk futni a távot, ami ki van jelölve.

Jézus Krisztus örökös példaképünk a kitartásban, az Atyával való szüntelen szeretetkapcsolatban. Rá figyelve, szavát, Igéjét megtartva van erő és kitartás számunkra is. Csak Rá figyelj! Krisztusra nézz!

A böjti időszak az önvizsgálat, a bűnbánat ideje is. Elfáradtál? Túlállaltad magad? Jót akartál, de minden igyekezeted ellenére rossz lett belőle? Van tovább, állj fel, Krisztusra nézz! Ámen!

Imádság:

Magunkra ismerünk Igédben Istenünk. Légy áldott érte! Látjuk, mint egy tükörben gyengeségeinket, kísérthetőségünket. Hányszor imádkozzuk, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, kísértett helyzetbe, de figyelmen kívül hagyjuk sokszor szavaid, kezed, amivel védeni akarsz. Segíts meglátnunk, mit tudunk tenni országod építésében. Segíts, hogy úgy tudjunk élni a családjunkban, abban a közösségben, ahová tartozunk, hogy a Te neved hirdessük félreérthetetlenül. Nem csak kísérőid akarunk lenni, hanem tanítványaid, akik szívből követnek téged és másoknak is utat mutatnak hozzád.

Te látod Urunk, hogy napról napra fogy a türelmünk, a kitartásunk a járvány adta elzárkózásban, egyre több körülöttünk a bizonytalanság, a veszteség.

Adj bölcsességet, alázatot, nyújtsd vigaszod.

Könyörülj azokon, akik betegségben szenvednek és azokon is, akik betegágy mellett állnak. Könyörülj azokon, akik a gyász súlya alatt roskadoznak és azokon is, akik vigasztalnak.

Könyörülj azokon, akik a magány terhét hordozzák és azokon is, akikre sokakat bízál.

Legyen áldásod gyülekezetünkön, gyermekeiden, a hozzád vágyakozókon!

Jézus Krisztusért kérünk! Ámen

Hirdetések:

- köszönjük Szemeti – Tarsoly Eszter igehirdetési szolgálatát. Életére Isten áldását kívánjuk!

Áldás, Békesség!